

Wenns 2023 – verslag

Zaterdag 26 augustus : we vertrekken keurig op tijd en rijden, met Tom aan het stuur, vlot tot een Heiligenroth, ergens tussen Keulen en Frankfurt. We zitten al 250 km ver. Alles verloopt vlot. Kris neemt het stuur over en we rijden een flink eind door, tot voorbij Stuttgart, waar we op de Raststätte aan de Aichelberg een stop van drie kwartier inbouwen. Nog steeds gaat het vlot. Dan raast de ene brandweerwagen na de andere ziekenwagen over de parking van de Raststätte. Een helikopter cirkelt door de lucht. Een ongeval, niet ver van waar we staan. Gevolg : na het vertrek rijden we ons vast in de file. Stilstaand verkeer. Meer dan een half uur bewegen we niet. Dan komt er beweging in. Kris monstert zijn twee GPS 'en en is er vrij gerust in. We zullen rond vijf uur aankomen, als alles meezit natuurlijk. Niet dus. Wanneer we links van ons de Ulmer Münster zien, met 163 m nog steeds de hoogste kerk ter wereld, breekt de hel los. De regen valt met bakken, neen met béken, uit de lucht. Auto's zetten zich naast de autoweg, motards schuilen onder de bruggen. En Kris ? Die voort zich met zijn Multiobus een weg door de watermuur. Behoedzaam, zonder enig risico te nemen, schuiven we langs de rij auto's op het eerste rijvak door. Meer dan 100 km lang rijden we door dit noodweer. Aan de tunnel in Füssen, waar we de grens oversteken, is het weer droog. We rijden vlot over de Fernpass en komen om kwart over vijf aan bij het-Pitztaler Hof, ons hotel waar we de volgende dagen zullen verblijven.

Zondag 27 augustus : we wisten vooraf dat het de eerste dagen van deze laatste wandelweek geen bijster goed weer zou worden. 's Morgens ziet het grijs uit, met lichte regen. Na het erg uitgebreide ontbijt hebben we nog ruim de tijd om ons klaar te maken. Pas tegen tien uur kunnen we de Linienbus nemen naar het Naturhaus, boven op de Pillerhöhe. De sfeer op die bus is kinderlijk enthousiast. We stappen uit en gaan naar het uitkijkplatvorm, waar we toch kunnen genieten van een mooi zicht op het Inntal. De hoogste toppen zitten wel in de wolken, maar beneden ons zien we toch mooi de bruingrijze slang van de Inn die zich in brede bochten door zijn dal schuurt. We drinken een borrel op de gezondheid van Vera, die daags voordien jarig was en vertrekken voor onze eerste wandeling. Michel neemt 17 volgelingen mee naar de Kielebergalm, de anderen volgen de voorzitter naar de Gogles Alm. Het pad dat we volgen is nat en glibberig. Het is uitkijken op de schuifgrage boomwortels. Na een tijdje komen we op de bredere Forstweg, de weg die wordt gebruikt om de Gogles Alm te beleveren. Het gaat regenen nu. Poncho, paraplu, iedereen wapent zich op zijn manier tegen de neerslag. De sfeer blijft echter goed. De bosweg brengt ons tot boven de boomgrens en we kiezen voor een zompig pad dat linea recta over de almen gaat. Stevig klimmetje. Links van ons, in de mist, duikt de Gogles Hütte op. De wolken plakken tegen de berg, zodat we weinig of geen zicht rondom hebben. Binnen de knusse hut is het gezellig warm en genieten we van een bord stevige Oostenrijkse kost : Tiroler Gröstl. Een berg gebakken aardappelen, flink wat ajuin, stukjes spek en daar bovenop een spiegelei. Ondertussen laat Michel weten dat ook hij op de Kielebergalm is aangekomen. Een piepkleine hut, waar ze toch met zijn achttien zijn binnen geraakt. De sfeer zit er daar goed in, zeker nadat de Hüttenwirt trakteert met een Schnaps. Wanneer we de Gogles Alm achter ons laten, gaat het feller regenen. We dalen af en trekken weer naar het Naturhaus waar we bus zullen nemen richting Wenns. Drie minuten nadat we aankwamen bij de bushalte, rijdt de Postbus voor. Perfecte timing dus. Enkele haltes verderop stapt ook de rest van ons wandelpeloton op. Na het alweer erg lekkere avondeten volgt de voorstellingsavond, waarbij we dit jaar aan de hand van de benen moesten raden aan wie dit onderstel toe hoorde. Hilarische taferelen. Prima amusement. **(groep Eddy : 13 km – 600 m HV, groep Michel : 11 km – 325 m HV)**

Maandag 28 augustus : tijdens de nacht horen we dat het buiten water giét. Werkelijk uren aan één stuk door valt de regen uit de lucht als bij een zomers onweer. Ook 's morgens regent het nog

pijpenstelen. Geen weer om in te gaan wandelen. Voor het eerst sinds het begin van onze wandelreizen beslissen we om in het hotel te blijven. Ondertussen sijpelen de eerste berichten binnen van de zware wateroverlast in het Ötztal, het Zillertal en ook hier bij ons in het Pitztal. De Pitze Bach, de bergbeek die door het Pitztal stroomt, is veranderd in een brullend monster dat zich met een onmetelijke kracht door zijn bedding buldert. Karin, de hotelmanager, raadt ons aan om zeker niet in de buurt van de rivier te gaan wandelen. Of om überhaupt niét te wandelen vandaag. Geen Plan B, C of D vandaag, maar wel een Plan E : we spelen deze voormiddag de quiz die Stef, Sylvia en Steffi voor ons klaarmaakten. Ondertussen hopen we op wat beter weer, zodat we alsnog in de namiddag zouden kunnen wandelen. Tijdens de quiz drinken we een borrel op de gezondheid van Louis, die begin augustus zijn 75ste verjaardag vierde. En kijk, buiten wordt het droog. Een dun waterzonnetje doet moeite om toch wat kleur in al dat grijs te brengen. Zouden we dan toch !? In het hotel genieten we op de middag van een flink bord soep met een halve doos Frankfurter Worstjes erin. De voorzitter zet zich achter de computer en tekent een parcours uit waarmee we een namiddag kunnen vullen en tegen half twee staan we klaar om te starten. Van begin af aan gaat het flink bergop en dat blijft zo nog een flink eind duren. Hoe hoger we gaan, hoe meer zicht we krijgen op het Pitztal. De felgroene almen steken af tegen de donkere vlekken van de dennenwouden. Keurige witte huisjes, een aantal mooie kapellen en een alomtegenwoordige stilte maken dat we met volle teugen kunnen genieten van deze “noodwandeling”. Met zicht op Arzl maken we de bocht en gaan we weer even stijgen. We mogen nog over een bergbeek, waar we met risico op natte voeten over moeten. Het landschap opent zich weer en voor ons, diep beneden in het Pitztal, ligt Wengs met de scherpe torenspits die hoog boven het dorp uitsteekt. Na net geen **12 km en met 450** hoogtemeter in de benen, komen we weer bij ons hotel aan.

Dinsdag 29 augustus : het is droog ! Wel grijs, maar we klagen zeker niet. De voorspellingen zijn nog niet echt rooskleurig, maar het ziet er toch al een stuk beter uit. Vandaag rijdt Kris met ons naar het Kaunertal, het dal naast het onze, waar we in Feichten de Verpeilschlucht zullen aanvallen. Iedereen staat klaar, terwijl de voorzitter de kaartjes haalt om de Schlucht in te kunnen. Consternatie alom : Margrit merkt, nu pas, dat ze haar wandelschoenen is vergeten. Geen probleem volgens onze ex-wielerkampioen, ze zou de tocht wel op haar gewone schoenen wandelen. Alles ligt er, na de overvloedige regen van de voorbije dagen, echter spekglad bij. Mission impossible. De oplossing wordt gevonden in de sportwinkel vlakbij de parking. Margrit koopt er, met een fikse korting, een paar flashy stapschoenen. De Verpeilschlucht dan. Een gigantische ijzeren constructie van trappen en uitkijkplatforms is er in de rotsen verankerd. Over een hangbrug zien we de Verpeilbach met donderend geweld onder ons door bulderen. Hogerop zigzaggen we door nat, schuifachtig dennenbos en komen we bij de Adlerblick. Een houten adelaar van wel 600 kg houdt er de wacht bij een panoramapunt waar we vanop een uitstekend doorkijkstaketsel diep in het dal waar de Faggenbach doorheen stroomt. Prachtig zicht hier. Nog even steil omhoog tot bij een ander uitzichtpunt en dan over de bredere Fahrstrasse weer naar het dal. Het Knappenpfad, wat we bij droog weer zouden genomen hebben, zou er wellicht té glad bij gelegen hebben. Tegen half één komen we weer bij de bus, waar we borrelen op de gezondheid van Eddy Van Elven, die vandaag zestig jaar is geworden. De spaghetti die we aangeboden krijgen in het Quelalpin Restaurant – wat een pareltje van bergarchitectuur ! – smaakt heerlijk.

Na de middag stoppen we in Ried, waar we het kabelspoor nemen naar de Sommerberg. De liftbedieners bekijken ons maar vies wanneer ze horen dat wij nog tot de Fendler Alm willen. “Om halfvijf gaat de laatste lift naar het dal !”, roept hij ons toe. Geen probleem, we zullen er wel zijn. Het eerste deel van de rit zitten we in gesloten gondels, deel twee schakelen we over naar een open vierzitter. Best wel fris. Boven zitten we op goed 1800 m en komen we in een prachtig almendecor terecht. Groene weiden en donkere dennenbossen vormen hier het plaatje. Op naar de Fendleralm.

Over een brede weg komen we al na goed twintig minuten aan bij de almhut. Na een fris pintje of een koffie dalen we weer af en halen we probleemloos de laatste rit naar beneden toe. Net tegen dan begint het wat te miezeren. War vindt dit niet echt regenen en zegt ons dat dit weerfenomeen in rennerstermen wordt omschreven als "natte wind". 's Avonds volgt nog een hilarische bingoavond, met dank aan Dirk en zijn bevallige assistente Bianca. We wandelden vandaag **7 km met 375 m HV en 3 km met 125 m HV**.

Woensdag 30 augustus : het dal is nog steeds versperd door de gevolgen van de hevige regenval, wat maakt dat we niet met onze eigen bus richting Sankt Leonhard kunnen. Karin regelt voor ons echter een Linienfahrt die ons via Arzl en een bochtenrijk parcours via Jerzens naar Sankt Leonhard brengt. We doen er wel bijna anderhalf uur, daar waar deze rit ons met onze eigen bus amper een half uurtje zou gekost hebben. Maar goed, we kunnen onze klim naar de Tiefentalalm inzetten. We maken geen gebruik van de Steig, maar volgen braafjes de brede Forststrasse die zich in brede serpentina's naar boven slingert. Op een half uurtje van de alm, aan een brugje over een donderde bergbeek, drinken we een borrel die ons wordt aangeboden door M&M&M, Matthias, Marina en Milo. Milo, vier jaar oud, doet het fantastisch. Het begin van de klim was er nog een ochtendhumeurtje, maar nu is hij weer helemaal zijn vrolijke zelve. Dapper manneke. We stappen verder in zien een moto midden op de weg staan. Man met warrige baard en botten komt uit de bosjes. Ziet onze groep. "Wer wollte mitfahren", vraagt hij lachend. "Jaja, da wil ik wel doen!". Wie anders dan Jeannine! Het kost wat moeite om haar achter op het smalle zadel te lepelen, maar dan zijn ze weg. Geweldig zicht. Boven op de schitterend gelegen alm, mogen we in de Stube of in de winterbar, allebei lekker verwarmd, plaatsnemen en krijgen we een flink bord bergkost aangeboden. "Het smaakt alvast beter dan dat het riekt", oppert iemand van de groep.

Na de middag wacht ons een niet aangekondigde verrassing. Van de Tiefentalalm gaan we in een uurtje tot bij de Arzlalm. Gaan? Nu ja, da's wel een licht understatement. We zijn nog maar goed vijftig meter weg of we komen terecht in een woestijn van stenen en wortels. Komt daarbij dat het pad nu eens steil omhoog gaat om dan weer even bruusk weer naar beneden te duiken. Behoedzaam schuifelt onze groep verder over dit toch wel technisch parcours. We doen er net iets langer dan een uur over, maar we halen wel allemaal zonder kleerscheuren de schitterend gelegen Arzlalm. We drinken er, met zicht op het Pitztal diep beneden ons, een overheerlijke cappuccino en dalen dat af naar het dal. Tegen 16.20 nemen we de lijnbus die ons naar Arzl brengt. Daar stappen, na goed twintig minuten wachten, over op de shuttle die werd ingelegd ingevolge de wegversperring verderop in het dal. Het is bijna zes uur wanneer we aankomen in het hotel. Daar wacht ons nog een flinke pan Kaisersmarrn. Heerlijk slot van een mooie wandeldag (**13 km met 590 m HV**).

Ook de volgelingen van Michel kregen een mooi wandelalternatief aangeboden. Voor de middag namen zij de Linienbus richting Piller om in Moosanger af te stappen. Van daaruit wandelden zij in vijf km tot bij het hotel. Daar wachtte hen een gigantische plateau met charcuterie en kaas. Lekker lekker! Na de middag volgde nog een mooi rondje via de kleine gehuchtjes van Wens, om langs de kerk weer tot bij het hotel te klimmen. In totaal was deze rit goed voor **11 km met 300 m HV**.

Donderdag 31 augustus : eindelijk overheerst blauw in de lucht! We splitsen de groep vandaag netjes in twee: deel 1 rijdt, zoals in het programma stond vermeld, met Kris naar het einde van het Kaunertal. Deel 2 start vanaf het hotel voor een lange tocht naar Venetalm en Hochasteralm. Kris stuurt om half negen zijn Multiobus het dal in, richting Arzl. Even voorbij Feichten, aan de Mautstelle, moet iedereen zijn Gletschercard laten scannen. Deze kaartjes verzamelen om ze dan "en masse" te laten inlezen, lukt niet omdat de kaartjes naamloos zijn. Er is weinig verkeer, wat maakt dat Kris rustig kan naar boven rijden. Aan het stuwmeer, waar de weg wel erg krap is, wordt het even spannend wanneer er een vrachtwagen moet gekruist worden. De chauffeur van de truck

rijdt echter even achteruit, zodat Kris zijn weg onbelemmerd kan verderzetten. De zichten rondom worden steeds mooier. De sneeuw die er de voorbije dagen is gevallen, glinstert in het licht van de vroege zon. Kris stuurt zijn veertien meter lange bus vakkundig door de 29 haarspeldbochten en na net geen twee uur rijden bereikt hij het gigantische parkeerterrein, boven aan de Kaunertaler Gletscherstrasse. Even naar het toilet en dan met de gondel naar 3 000 meter ! Hoe mooi is dat hier. Onder ons ligt de gletsjer, of wat er nog van rest. Zij die er in 2008 ook bij waren, merken dat de ijstong duidelijk erg veel is gekrompen. Van het bergstation wandelen we over een stenig pad naar het wachthuisje, pal op de grens van Oostenrijk, Zwitserland en Italië. Rondom tientallen toppen van 3000 m en meer. Indrukwekkend zicht. Terug naar beneden. Je kan blijkbaar tóch nog in de gletsjer. Onder een witte luifel door kom je in de ingewanden van de ijsstroom. Smeltwater drupt naar beneden. Het blijft indrukwekkend, binnen in de gletsjer te wandelen. Ondertussen zijn in het Gletscherrestaurant de Kaisersmarrn gebakken. Heerlijke bergkost ! Weer de bus op dan om enkele bochten lager halt te houden bij de Weissee, een klein bergmeertje, midden de hoogalpiene bergwereld. Wat zich aankondigt als een rustig tochtje rond het spiegelgladde meertje, blijkt toch net iets meer technisch te zijn. Het rotsige pad gaat onderweg een paar keer flink op en neer, wat het echt wel avontuurlijk maakt. Maar een prachtig landschap hier ! Weer enkele bochten later zet Kris zich langs de weg en wandelen we naar de Seeles Seen, een aantal natuurlijke bergmeertjes met ook daar weer die schitterende bergwereld rondom. De zon maakt het plaatje compleet. Ontroerend mooi. Tijd om weer naar de bus te wandelen en de terugtocht aan te vatten. Ook die verloopt probleemloos en tegen vijf uur parkeert Kris zijn mastodont weer voor het Pitztaler Hof, einde van een onvergetelijk mooie dag.

Ook groep twee vertrekt om half negen. Al van bij de start moet naar het kleinste verzet geschakeld worden. In brede bochten klimmen we steeds hoger en krijgen we steeds meer zicht op de pracht van het Pitztal. Asphalt wordt onverhard en we trekken het bos in. In een verlaten weiland, tussen de bossen, poseert minutenlang een ree voor onze fotolenzen. Met nog 300 hoogtemeter voor de boeg beginnen aan de finale van de klim. Een smalle Steig priemt steil het bos in. Bij het begin ervan moeten we over een omgevallen spar. Dan gaan we in erg scherpe zigzags naar boven. Eens we uit het bos zijn, op een boogscheut van de Venetalm, drinken we een borrel op de gezondheid van Martine, die eind van september 65 wordt. De Venetalm dan. Gelegen op een hoogte van 2000 m met rondom alleen maar weilanden, maakt dat we er kunnen genieten van een 360°-zicht op de bergwereld rondom. Binnen in de pas twee jaar geleden volledig vernieuwde hut, genieten we van "een lichte maaltijd". Ieder van ons krijgt een Käseknödel én een Speckknödel, met daarbij de keuze tussen soep en zuurkool. Er is dan ook niémand die erin slaagt om dit op te krijgen ! We wandelen verder en onze wandelweg loopt nu door de graasweiden van de alm. Heerlijk zicht hier : tientallen koeien die klingelend grazen in een landschap als dat van een puzzel. We zetten onze weg verder over een smal bospad, bovenop de richel tussen Pitz- en Inntal. Afdalen dan naar de Hochsteralm, waar we op het terras, in de zon, genieten van een verfrissing. Over de Forstweg zetten de daling in. Na een uurtje zien we onder ons Wennis weer liggen. We vinden nog een avontuurlijk verdoken pad dat ons tussen de almen door afzet op het asfaltje dat we volgen tot bij het hotel, dat we enkele minuten eerder bereiken dan de Kaunertalers. We wandelden vandaag **19 km met ... 1050 m HV.**

Vrijdag 1 september : terwijl in België de kindjes weer naar school mogen, na een eindeloos lange zomervakantie, gaan wij vandaag het Hochzeigergebied verkennen. Het weer is prima : blauw overheeft, met hier en daar wat grijs. Het is nog niet echt warm, maar wel echt aangenaam wandelweer. Jammer genoeg kunnen we ook vandaag nog niet met onze eigen Multiobus op pad. De Volsperrung van de dalweg, beneden in Jerzens, zal pas tegen ten vroegste morgen worden opgeheven. Om twintig voor negen rijdt de Shuttlebus voor en rijden we vlot tot Arzl. Het geluk is met ons, want we kunnen dadelijk overstappen op een Postbus die ons tot aan de Haltestelle

Feuerwehr brengt. En ook lacht het geluk ons toe en kunnen van de ene bus in de andere. Aan het dalstation van de Hochzeigerbahn nemen we de gondelbaan die ons naar 2000 m brengt. Al een pak frisser hier. We wandelen tot bij de nieuwe Hochzeiger 2.5-baan. Acht kuipzetels naast mekaar. Heerlijk zacht zoeven we naar net geen 2500 m. Nog frisser. Jasjes aan en dan op pad. Michel blijft met zijn discipelen op de brede weg en wandelt zo naar de Hochzeiger. De anderen, toch wel veertig in totaal, klauteren in het spoor van de voorzitter naar de top van de Hochzeiger. Het kruis, bovenop de rotsklomp, staat op 2560 m. Hier kunnen we de ganze regio overzien. In de verte zien we zowel de Venetalm, waar we gisteren nog waren, als de Goglesalm, waar we zondag onze wandelvakantie startten. Het Pitztal, het Pillertal, het Inntal, het Ötztal, alles baadt in de zon. Na de top-kiepjes, met het kruis als achtergrond, dalen we behoedzaam af en nemen we het rotsig pad dat ons naar de Sechszeiger leidt. Wat een mooi panoramapad is dit ! We genieten van iedere stap die we hier zetten. Een kleurrijke slang van Wandelend Paal-clubleden slingert zich over het rotspad richting Sechszeiger. Aan het punt waar de drie dalen mekaar raken (Inntal, Pitztal en Ötztal) nemen we een groepsfoto. Langs het spiegelgladde waterbassin wandelen we naar de zetelbaan die ons naar beneden brengt. Daar maken we de groep weer één en borrelen we op de gezondheid van Jim, die binnenkort jarig is. Hoog tijd om naar de Tanzalm af te dalen. We worden er erg vriendelijk onthaald en nemen er de voor ons gereserveerde plaatsen in op het zonovergoten terras. De Käsespätzle smaakt heerlijk. Na nog een koffietje begint Groep Michel aan de afdaling, over de Fahrstrasse. Wanneer hij beneden komt, neemt hij de bus tot de halte aan de brandweer. Bedoeling was om dan Kris op te bellen. Want, eerder kregen we Karin, de hotelmanager, de verlossende boodschap dat de dalweg weer open was gesteld. Aan de brandweer echter staat een bus klaar die ... tot Wenss rijdt. Kris niet nodig dus ... De overgrote meerderheid van onze groep wil maar wat graag nog wat blijven genieten van het prachtige weer en de fantastische bergwereld. We trekken over de skipistes hogerop en wandelen breeduit tot de Kalbealm, onwaarschijnlijk mooi gelegen tussen het berggroen. De houtsnijkunswerken rondom de piepkleine hut slaan ons met verstomming. De aderlaar, de kettingzaag, de bergwandelaar, de auerhoen ... zoveel moois ! Na een half uurtje pauze nemen we de Steig die ons weer bij de Tanzalm brengt. Mooi wandelen hier tussen het bosgroen, met af en toe zicht op het almengroen. Aan het Hochzeiger Haus, waar een bruiloft gevierd wordt, beslissen we om de Bärensteig naar onder te nemen. De zon van de voorbije dagen maakt dat de paden weer helemaal zijn opgedroogd en dat we dus veilig naar onder kunnen. Telefoontje van Michel. Zij zijn in het hotel aangekomen. De laatste bus vanaf het dalstation tot de brandweer rijdt om 17.30 uur. Er rest ons nog net een uur om beneden te geraken. De Bärensteig kan ons echt wel bekoren. In ontelbare korte zigzags verliezen we snel hoogte. Snel genoeg om de laatste bus te halen ? Het zal nipt worden. Snelle Jim wordt vooruit gestuurd om de buschauffeur te vragen om enkele minuutjes te wachten tot de rest van de groep beneden komt. Met de finish in zicht rijdt de bus het plein op. We zijn er zo goed als allemaal. We hebben exact een minuut en tien seconden over. Wanneer de laatste vier op de bus zijn gestapt, sluit de Busfahrer de deuren en dalen we tot bij de Brandweer. Blijkt dat deze bus tot Wenss zou rijden, vermits de weg weer open is. Kris is echter al onderweg en net wanneer de Linienbus wegrijdt, komt Kris met de Multiobus de berg op gereden. Einde van een magnifieke dag ! Groep Eddy én groep Michel wandelden **13 km, met 250 m HV**.

Zaterdag 2 september : het is stralend weer ! De vroege zon heeft niet de minste last van wolkenluiers. Bij de ochtendbriefing laat de voorzitter weten dat er eigenlijk drie dagen waren die alleen maar tot hun recht zouden komen bij goed, zonnig weer. Bij de rit door de Gletscherstrasse naar het einde van de gletsjer scheen de zon. Gisteren bij onze Hochzeigerexpeditie genoten we eveneens van stralend weer en vandaag, bij onze finale, was de zon dus alweer van de partij. En we konden weer met onze eigen bus rijden. De sfeer zit er dus van begin af aan goed in. Na een vroeg ontbijt kunnen we al om kwart over acht op weg, naar het eind van het Pitztal. We zijn zowat de

eerste passagiers voor de ondergrondse klimtrein, de GletscherExpress. In amper zes minuten overbrugt deze trein een hoogteverschil van goed 1500 m. Boven, op meer dan 2700 m, stappen we over in de gondels, die ons naar 3440 m brengt. De zon felle zon schittert op de eeuwige sneeuw van de Pitztaler Gletsjer. Het is windstil, dus niet koud. De thermometer wijst 6° aan. Muts, wanten, buff, niet nodig allemaal. Door Café 3440 klimmen we over de stalen trap naar het uitzichtplatform. Een wereld van ijs ligt er aan onze voeten. Rondom, zo ver het oog reikt, en dat is vandaar misschien wel meer dan 100 km ver, zien we bergtoppen. Wat is Oostenrijk toch een mooi land ! Er worden eindeloos veel foto's en selfies gemaakt, die dadelijk verstuurd worden naar het thuisfront, zodat ze ook daar wat kunnen meegenieten van de onwezenlijke schoonheid die wij hier te zien krijgen. De koffie in Café 3440 is duur, maar smaakt wel heerlijk. Nog even genieten van de sneeuwwitte ijspracht en dan weer naar beneden. Daar trakteren Willy en Annie ons op de borrel. In gesloten formatie gaat het naar Mandarfen. Even pittig klimmen, dan breed bergaf naar Hotel Zirbenhof, waar we verwacht worden voor het middageten. We krijgen er een smakvolle Jausenteller aangeboden. Lekkere kaas en al even lekkere charcuterie, met daarbij een assortiment brood. Simpele kost, maar wel erg lekker.

Tegen iets over één beginnen we aan deel twee van onze laatste wandeldag. We nemen de lift naar de Riffelsee. Boven is het heerlijk warm en spiegelt de zon zich in het stille bergmeer. Michel en zijn volgelingen houden het bij een rondje Riffelsee. Eddy zal na de Riffelsee afdalen en nog even wat langs de Pitztaler Bach wandelen. Het berglandschap rondom de Riffelsee is overweldigend mooi. Snelle beken storten zich van de bergen naar beneden en geven zich over in het meer. Na driekwart van het meer te zijn rondgewandeld, krijgen we de boodschap dat we van richting zullen veranderen. Omdat het weer zó mooi is, beslist Eddy om niet met de lift naar beneden te zeilen, maar te voet. Een smal bergpad loopt gelijk met de Seebach, die zich met donderend geraas uit de Riffelsee losmaakt, dalwaarts. Wat een mooi pad is dit ! Zeker als we na de bocht zicht krijgen op het langgerekte Taschachtal. In de verte zien we het Taschachhaus, waar we in 2008, toen met de ganse groep, naartoe wandelden. We zetten de daling verder en komen op de almen waar de koeien ons welkom toebengelen. Net voor we de Schachalpe bereiken steken we weer de Seebach over en komen we op een bredere weg, die ons naar de hut leidt. Na een heerlijk frisse pint is nog goed twintig minuten verder dalen tot we in Mandarfen bij de bus komen. Ondertussen is Michel ook beneden met zijn groep. We na-borrelen nog op de gezondheid van Willy en Annie en tegen half vijf stuurt Kris zijn bus weer het dal in. Einde van een schitterende wandelweek in het verrassend mooie Pitztal. We **wandelden 10 km met 50 m HV (groep Eddy) en 6 km (Groep Michel)**

Zeven wandeldagen in het Pitztal waren goed voor 90 km bergwandelen met een onwaarschijnlijk hoog aantal hoogtemeter : 3 480 !